

Sygn. akt III AUa 39/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Barbara Białecka (spr.)
Sędziowie:	Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk Urszula Iwanowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 23 kwietnia 2020 r. w S.

sprawy S. S. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o datę wyrównania świadczenia

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 4 grudnia 2019 r., sygn. akt VI U 504/19

1. oddała apelację;
2. przyznaje radcy prawnemu J. W. od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w S. kwotę 120 (sto dwadzieścia złotych) powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Urszula Iwanowska	Barbara Białecka	Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk
-------------------	------------------	----------------------------------

Sygn. akt III AUa 39/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 marca 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 22 listopada 2018 r. przeliczył S. S. (1) emeryturę od 1 listopada 2015 r. tj. za okres trzech lat wstecz od daty ujawnienia błędu organu rentowego.

W odwołaniu od decyzji S. S. (1) wskazał, że w dniu 6 stycznia 2010 r. złożył w ZUS wniosek o uwzględnienie okresów opłacania składek na (...) jako okresów składkowych, jednakże okresy te, w łącznym wymiarze 21 miesięcy, zostały uwzględnione jako okresy nieskładkowe. Ubezpieczony podniósł, że po jego interwencji w W., ZUS Oddział w S. wydał decyzję i zaliczył brakujące okresy 21 miesięcy jako okresy składkowe, przyznając się do błędu. Z uwagi na powyższe zdaniem odwołującego organ rentowy powinien wypłacić wyrównanie świadczenia od decyzji z dnia 22 marca 2010 r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości. Sprawa z odwołania ubezpieczonego została zarejestrowana pod sygn. akt VI U 504/19.

Decyzją z dnia 15 maja 2019 r. (...) po rozpoznaniu wniosku z dnia 25 marca 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. Inspektorat w P. odmówił S. S. (1) wyrównania części rolnej świadczenia za okres od 2 marca 2010 r. do 31 października 2015 r.

W odwołaniu od decyzji S. S. (1) wskazał, że domaga się wyrównania wypłaty emerytury od 2 marca 2010 r. do 31 października 2015 r.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o jego oddalenie w całości. Sprawa z odwołania ubezpieczonego została zarejestrowana pod sygn. akt VI U 984/19.

Postanowieniem z dnia 1 lipca 2019 r. Sąd Okręgowy połączył sprawy z odwołania S. S. (1) od decyzji ZUS z dnia 11 marca 2019 r. i 15 maja 2019 r. do wspólnego rozpoznania i wyrokowania i postanowił prowadzić je pod sygnaturą VI U 504/19.

Wyrokiem z dnia 4 grudnia 2019r. Sąd Okręgowy w Szczecinie oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy ustalił, że S. S. (1) od 1 stycznia 1961 r. do 1 marca 1973 r. pracował w gospodarstwie rolnym o powierzchni 13,39 ha położonym w G..

W okresie od 1 lipca 1977 r. do 31 grudnia 1982 r. oraz od 1 stycznia 1983 r. do 31 grudnia 1988 r. ubezpieczony podlegał ubezpieczeniu społecznemu rolników, opłacając z tego tytułu składkę na (...).

Decyzją z dnia 30 czerwca 2005 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał S. S. (1) prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od 6 czerwca 2005 r. tj. od osiągnięcia wieku. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 128,28% przez 1.903,03 zł tj. kwotę bazową wyniosła 2.441,21 zł. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto 22 lata i 3 miesiące okresów składkowych, 11 miesięcy okresów nieskładkowych. Organ rentowy uwzględnił 1 rok i 9 miesięcy okresów z tytułu pracy w gospodarstwie rolnym od 6 czerwca 1961 r. do 15 marca 1963 r. (tj. 21 miesięcy) do uzupełnienia brakującego do 25 lat stażu wymaganego do ustalenia prawa do emerytury.

W dniu 8 września 2005 r. ubezpieczony złożył wniosek o sprawdzenie prawidłowości wyliczonej emerytury w kwestii części rolnej oraz doliczenia okresu ubezpieczenia z tytułu opłacania składek na (...). Pismem z dnia 30 września 2005 r. organ rentowy poinformował ubezpieczonego, iż zgodnie z art. 10 i 56 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – zwiększenie z tytułu opłacania składek na (...) przysługuje do emerytur i rent, w których okres pracy nie został uwzględniony przy ustalaniu prawa do świadczenia. Organ rentowy wskazał, że w przypadku ubezpieczonego do ustalenia do emerytury uwzględniono okres pracy w wymiarze 21 miesięcy, tym samym zwiększenie z tytułu opłacania składek od 1 lipca 1977 r. do 31 grudnia 1988 r. nie przysługuje.

W dniu 8 stycznia 2010 r. ubezpieczony złożył w organie rentowym wniosek dotyczący doliczenia do stażu okresu pracy w gospodarstwie rolnym za który opłacano składki.

Pismem z dnia 27 stycznia 2010 r. organ rentowy ponownie poinformował ubezpieczonego, że w jego przypadku do emerytury uwzględniono okres pracy w wymiarze 21 miesięcy, tym samym zwiększenie z tytułu opłacania składek od 1 lipca 1977 r. do 31 grudnia 1988 r. nie przysługuje.

Decyzją z dnia 2 marca 2010 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił S. S. (1) prawa do zwiększenia z tytułu opłacania składek na Fundusz Ubezpieczenia Społecznego Rolników. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że ubezpieczony udowodnił okres zatrudnienia wynoszący 23 lata, 2 miesiące i 20 dni. Okres brakujący do pełnych 25 lat został uzupełniony 21 miesięcznym okresem pracy w gospodarstwie rolnym wobec czego przedmiotowe zwiększenie nie przysługuje.

Odwołanie od powyższej decyzji wywiódł ubezpieczony w dniu 21 marca 2010 r.

Wyrokiem z dnia 23 listopada 2011 r. w sprawie o sygn. akt VII U 1308/11 Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie ubezpieczonego.

W dniu 30 maja 2017 r. ubezpieczony ponownie wniósł o doliczenie do stażu okresu pracy w gospodarstwie rolnym, za który opłacano składki.

Decyzją z dnia 5 czerwca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił S. S. (1) prawa do zwiększenia z tytułu opłacania składek na Fundusz Ubezpieczenia Społecznego Rolników.

W piśmie z 22 listopada 2018r. skierowanym do Centrali ZUS w W. wnioskodawca ponowił wniosek o przeliczenie świadczenia z uwzględnieniem opłacanych składek na (...).

Organ rentowy po ponownej weryfikacji akt rentowych uznał słuszność roszczenia wnioskodawcy i zaskarżoną decyzją z dnia 11 marca 2019 r. przeliczył wnioskodawcy wysokość emerytury za okres 3 lat wstecz, tj. od 1 listopada 2015 r. Do emerytury przysługuje wnioskodawcy część rolna świadczenia w wysokości 101,49 zł.

Ustalając wysokość świadczenia organ rentowy do części rolnej świadczenia uwzględnił okres opłacania składek na KRUS od 1 lipca 1977 r. do 31 grudnia 1988 r. (11 lat, 6 miesięcy).

Na podstawie powyższych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, że odwołania ubezpieczonego okazały się nieuzasadnione.

W ocenie Sądu I instancji okoliczności sprawy były niesporne. Fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia Sąd ten ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych przed organem rentowym, których autentyczność nie była przez strony kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu. Zostały one sporządzone w sposób zgodny z przepisami prawa, przez uprawnione do tego osoby, w ramach ich kompetencji oraz w sposób rzetelny, stąd też Sąd ocenił je jako wiarygodne.

Sąd orzekający wskazał, że istota sporu sprowadzała się do interpretacji prawnej przepisów dotyczących okresu, za który wstecz wnioskodawca ma prawo otrzymać wyrównanie wysokości świadczenia zaniżonego na skutek błędu organu rentowego.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy wskazał art. 133 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.), zgodnie z którym w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż:

1) od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu, z zastrzeżeniem art. 107a ust. 3;

2) za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, o którym mowa w pkt 1, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego.

W ocenie Sądu Okręgowego, w przedmiotowej sprawie bezsporne jest, że przyznając ubezpieczonemu prawo do wcześniejszej emerytury decyzją z dnia 30 maja 2005 r. organ rentowy do uzupełnienia brakującego do 25 letniego stażu wymaganego do ustalenia prawa do świadczenia uwzględnił okres pracy wnioskodawcy we własnym gospodarstwie rolnym od 6 czerwca 1961 do 15 marca 1963 r. (łącznie 1 rok, 9 miesięcy i 10 dni). W dniu 8 września 2005 r. złożył wniosek o sprawdzenie prawidłowości wyliczonej emerytury w kwestii części rolnej oraz doliczenia okresu ubezpieczenia z tytułu opłacania składek na (...). Rozpoznając ten wniosek, w piśmie z dnia 30 września 2005 r. organ rentowy na skutek błędnej interpretacji przepisów błędnie przyjął, iż zwiększenie z tytułu opłacania składek od 1 lipca 1977 r. do 31 grudnia 1988 r. nie przysługuje, co spowodowało zaniżenie wysokości świadczenia. Okoliczności te były niesporne. Organ rentowy nie kwestionował również swojej odpowiedzialności w tym zakresie zgodnie z art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy.

Wobec tego Sąd I instancji zważył, że w niniejszej sprawie spór sprowadzał się do interpretacji art. 133 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy co do okresu, za który wnioskodawca może żądać zapłaty wyrównania świadczenia rentowego, które na skutek błędu organu rentowego wnioskodawca pobierał w niższej wysokości. Kwestia sporna sprowadzała się zatem do ustalenia, czy stosownie do wniosku odwołującego wyrównanie wypłaty emerytury winno nastąpić także za okres od 2 marca 2010 r. do 31 października 2015 r.

Sąd Okręgowy podniósł, że zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 133 ust. 1 powołanej ustawy w razie ponownego ustalenia prawa do świadczeń lub ich wysokości przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się poczynając od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Zgodnie z przytoczonym przepisem wyrównanie świadczenia winno zatem nastąpić od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu. Powyższe jest skorelowane z zasadą uregulowaną w art. 129 ustawy, zgodnie z którym świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W takiej sytuacji, zdaniem Sądu Okręgowego, można i należy uznać przepis art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy za wyjątek od reguły. Wyjątki zaś, co uznaje się za zasadę wykładni prawa, nie podlegają wykładni rozszerzającej (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 18 maja 2015 r., III AUa 918/14 LEX).

Sąd orzekający dostrzegł zatem, że tylko w przypadku, gdy odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego świadczenia wypłaca się za okres 3 lat poprzedzających miesiąc zgłoszenia wniosku. Jednocześnie przepisy ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wprowadziły zasadę wyrównywania świadczeń niewypłaconych lub zaniżonych na skutek błędu organu rentowego maksymalnie za trzy lata wstecz, co jednoznacznie wynika z treści art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy. Artykuł 133 nie wyłącza przy tym ograniczenia czasu wypłaty świadczeń nawet w sytuacjach, gdy błąd organu rentowego jest wynikiem zawinięcia jego pracownika. Powołany przepis nie daje również żadnej podstawy prawnej do przyznania podwyższonych świadczeń od daty powstania prawa do nich, jeżeli prawo powstało wcześniej niż trzy lata przed zgłoszeniem wniosku, nawet w przypadku jeżeli niezrealizowanie tego było następstwem błędu organu rentowego. Użyte w tym przepisie określenie błąd organu rentowego obejmuje wszystkie sytuacje, w których organ rentowy miał podstawy do przyznania podwyższonego świadczenia, lecz z przyczyn leżących po jego stronie tego nie uczynił.

Odnosząc powyższe rozważania do przedmiotowej sprawy, Sąd Okręgowy zauważył, że S. S. (1) w piśmie z 22 listopada 2018 r. skierowanym do Centrali ZUS w W. ponowił wniosek o przeliczenie świadczenia z uwzględnieniem opłacanych składek na (...). Wówczas organ rentowy po ponownej weryfikacji akt rentowych uznał słuszność roszczenia wnioskodawcy i zaskarżoną decyzją z dnia 11 marca 2019 r. przeliczył wnioskodawcy wysokość emerytury za okres 3 lat wstecz tj. od 1 listopada 2015 r.

W ocenie Sądu Okręgowego zasadne było przyznanie wnioskodawcy przez organ rentowy wyrównania świadczenia rentowego za okres 3 lat poprzedzających datę złożenia przez S. S. (1) przedmiotowego wniosku, a nie za cały okres pobierania przez wnioskodawcę emerytury w zaniżonej wysokości. Sąd I instancji wskazał, że z uwagi na stwierdzone zawinięcie organu rentowego, wnioskodawcy przysługuje prawo do wypłaty wyrównania świadczenia rentowego, jednakże wyłącznie za okres nie dłuższy niż 3 lata wstecz od dnia złożenia wniosku w tym przedmiocie, tj. od dnia 22 listopada 2018 r.

Z wyrokiem nie zgodził się ubezpieczony. Rozstrzygnięciu zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

- art. 133 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2020.53 t.j. z dnia 2020.01.13) zwanych dalej „ustawą emerytalną” poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że przepis ten zawiera zasadę co do maksymalnego okresu, za który wnioskodawca ma prawo otrzymać wyrównanie wysokości świadczenia zaniżonego na skutek błędu organu rentowego,

2. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób przekraczający granice swobodnej sędziowskiej oceny dowodów oraz sprzeczność dokonanych przez Sąd ustaleń ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, gdyż rozstrzygnięcie oparto wyłącznie na podstawie przedstawionej przez organ rentowy dokumentacji bez jej uprzedniej weryfikacji przez co ustalono iż data, od której należy przyznać wnioskodawcy wyrównanie świadczenia rentowego za okres 3 lat poprzedzających datę złożenia wniosku ustalono na datę od dnia 22 listopada 2018 r. w sytuacji gdy wnioskodawca taki wniosek do organu składał już 8 września 2005 r., 8 stycznia 2010 r. (pismo z dnia 6 stycznia 2010r.), a także 30 maja 2017 r.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie w całości odwołania ubezpieczonego,
2. w przypadku uznania przez Sąd Apelacyjny, że nie zachodzą przesłanki do zmiany zaskarżonego wyroku wniósł o uchylenie wyroku oraz przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,
3. w każdym przypadku wniósł o przyznanie pełnomocnikowi ubezpieczonego wynagrodzenia za pełnienie obowiązków ustanowionego z urzędu pełnomocnika ubezpieczonego wg norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację organ wniósł o jej oddalenie w całości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Ponowna analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi zdaniem Sądu Apelacyjnego do wniosku, że zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego jest trafny i odpowiada prawu. Prawidłowo dokonane ustalenia faktyczne oraz należycie umotywowaną ocenę prawną sporu Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne, w pełni dzieląc wywody zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Całość uzasadnienia apelacji sprowadza się de facto do jednego argumentu, mianowicie skarżący zarzuca Sądowi Okręgowemu błędne ustalenie iż data, od której należy przyznać wnioskodawcy wyrównanie świadczenia rentowego za okres 3 lat poprzedzających datę złożenia wniosku to 22 listopada 2018 r., w sytuacji gdy wnioskodawca taki wniosek do organu składał już 8 września 2005 r., 8 stycznia 2010 r. (pismo z dnia 6 stycznia 2010r.), a także 30 maja 2017 r.

Wobec powyższego przypomnieć trzeba, o czym apelujący zdaje się zapominać, że zakres postępowania sądowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyznacza treść zaskarżonej decyzji. Sąd pracy i ubezpieczeń społecznych

rozpoznając sprawę może orzekać w takim zakresie, jaki wynika z treści zaskarżonej decyzji. W sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego sąd I instancji kontroluje jej zgodność z prawem, a sąd II instancji – prawidłowość rozstrzygnięcia sądu I instancji w odniesieniu do stanu rzeczy (faktycznego i prawnego) istniejącego w chwili wydania przez organ rentowy decyzji. O zasadności rozstrzygnięcia organu decydują zatem zawsze okoliczności istniejące w chwili wydania decyzji, natomiast postępowanie sądowe ma charakter odwoławczy, sprawdzający i weryfikujący. W niniejszej sprawie dana kwestia nabiera zasadniczego znaczenia, ponieważ ubezpieczony w uzasadnieniu apelacji merytorycznie odnosi się do wniosków składanych do organu na przestrzeni od 2005 roku. Przy czym w reakcji na kolejne wnioski ubezpieczonego organ wydawał kolejne pisma, czy decyzje. Notabene od jednej z nich (decyzji z dnia 2 marca 2010r.) ubezpieczony wniósł odwołanie, które ostatecznie prawomocnie oddalono wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 23.11.2011r., zaś kolejna z 5.06.2017r. uprawomocniła się wskutek niezaskarżenia. To sprawia, że wbrew twierdzeniom ubezpieczonego, nie ma obecnie możliwości podważenia ww. decyzji i ustalenia, że zostały one wydane niezgodnie z prawem lub sprzecznie ze stanem faktycznym. Fakt ten uniemożliwia Sądom obu instancji ustosunkowanie do zarzutów nieprawidłowości wcześniejszych decyzji organu rentowego, czy weryfikacji dokonanej przez organ nieprawidłowej interpretacji prawa.

Przedmiotem kontroli, zarówno przed Sądem Okręgowym, jak i przed Sądem Apelacyjnym są jedynie decyzje z dnia 11 marca 2019r., którą organ przeliczył emeryturę od 1 listopada 2015r. oraz decyzja z dnia 15 maja 2019r., którą odmówił wyrównania części rolnej świadczenia z okres od 2 marca 2010r. do 31 października 2015r.

W tym zakresie słusznie uczynił Sąd Okręgowy uznając prawidłowość obu decyzji. Trafnie też Sąd I instancji odniósł się do utrwalonego w tej mierze orzecznictwa.

By ostatecznie rozwiązać wątpliwości apelującego powtórzyć trzeba, że błąd organu rentowego rozumiany jest w judykaturze szeroko. Oznacza on każdą obiektywną wadliwość decyzji, niezależnie od tego, czy jest ona skutkiem zaniedbania, pomyłki, celowego działania samego organu rentowego, czy też rezultatem niewłaściwych działań pracowników albo wadliwej techniki legislacyjnej i w konsekwencji niejednoznaczności stanowionych przepisów, w tym także naruszenia prawa wskutek niewłaściwej wykładni obowiązujących przepisów. Przepis art. 133 ust. 1 określa terminy wypłat świadczeń emerytalno-rentowych w razie ponownego ustalenia prawa do nich lub ich wysokości. Przepis ten deklaruje, że w tym zakresie obowiązują ogólne zasady wypłaty świadczeń emerytalno-rentowych, tj. świadczenie przyznane lub podwyższone wypłaca się nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu (art. 133 ust. 1 pkt 1 ustawy o e.r. FUS). Wyjątek stanowi tu sytuacja, w której ponowne ustalenie prawa do świadczeń nastąpiło na skutek błędu organu rentowego lub odwoławczego (art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy o e.r. FUS). Jeżeli w tych warunkach organ rentowy lub odwoławczy przyzna lub podwyższy świadczenie, wypłaca się je od miesiąca złożenia pierwotnego wniosku lub wydania decyzji z urzędu, **nie dłużej jednak** niż za okres 3 lat wstecz, liczonych od daty zgłoszenia wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy (por. uchwałę SN z dnia 28 czerwca 2005 r., III UZP 1/05, OSNPUSiSP 2005, nr 24, poz. 395; wyrok SN z dnia 19 lutego 2002 r., II UKN 116/01, OSNPUSiSP 2003, nr 24, poz. 599; wyrok SA w Białymstoku z dnia 9 września 1998 r., III AUa 374/98, OSA 1999, z. 3, poz. 16; wyrok SA w Gdańsku z dnia 20 czerwca 1995 r., III AUr 549/95, OSA 1995, z. 7-8, poz. 64 oraz wyrok SA w Katowicach z dnia 9 czerwca 2010 r., III AUa 3917/09, LEX nr 785489). Aktualne jest tu stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 19 lutego 2002 r. (sygn. II UKN 116/01, OSNP 2003/24/599), a powołane także przez Sąd Okręgowy, zgodnie z którym powołany przepis nie daje podstawy prawnej do przyznania podwyższonych świadczeń od daty powstania prawa do nich, jeżeli prawo to powstało wcześniej niż trzy lata przed zgłoszeniem wniosku, nawet w przypadku jeżeli niezrealizowanie tego prawa było następstwem błędu organu rentowego.

Skoro zatem 22 listopada 2018 roku ubezpieczony przedłożył wniosek o ponowne przeliczenie świadczenia z uwzględnieniem opłacanych składek na (...), prawidłowo uczynił organ przeliczając wnioskodawcy wysokość emerytury od dnia 1 listopada 2015r., tj. za okres 3 lat wstecz od złożenia wniosku.

Żądanie wnioskodawcy przyznania podwyższonego świadczenia za okres wcześniejszy niż 3 lata przed zgłoszeniem wniosku nie znajduje podstaw w treści art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach, zatem zarzut błędnej wykładni tego przepisu jest nieuzasadniony.

Z tych powodów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. apelację jako nieuzasadnioną oddalił.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu w postępowaniu apelacyjnym Sąd Apelacyjny orzekł w punkcie 2 wyroku na podstawie § 16 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U.2019.68 j.t.).

Urszula Iwanowska Barbara Białecka Gabriela Horodnicka – Stelmaszczuk